

na Kras in v Škocjanske jame. Z **Ivanom Michlerjem** in **prof. Seliškarijem** sva oba z Janezom raziskovala podzemeljsko Pivko in Magdalensko brezno, kasneje, po maturi, pa še Planinsko jamo.

Zatem smo v PD Železničar ustanavljali jamarsko sekcijo. Bil je z nami na reševalni akciji v Pazinu, ko se je v kraški jami smrtno ponesrečil **prof. Kosmatin**. Ob strani nam je stal tudi kasneje, ko smo obiskovali bodisi Komno, bodisi raziskovali požiralnike in vodne jame na Kočevskem.

Med študijem veterine v Zagrebu je bil naš ambasador in je s takrat najpomembnejšo jamarsko skupino na Hrvaškem, Speleološkim odsekom PD Železničar, odhajal na raziskave v Liko in na obrobje Velebita.

Skupaj sva hodila po Krasu okoli Socerba in Kozine. In sedaj mi osmrtnica kriči, da Janeza ni več!

Kakršnakoli je že bila družba ali skupina, Janezova umirjena narava s pravo mero za humor je vedno zdržala preizkušnjo bodisi mladostne nepremišljenosti mlajših letnikov ali pa objestnosti vase zagledanih. Vedno je bil pripravljen sodelovati pri raziskavah, čeprav sam kot veterinar ni imel strokovnega ozjega interesa; zanimal pa ga je kras kot pojav in kot obširno ozemlje v Sloveniji. V Prirodoslovnem krožku je imel več predavanj o posebnostih slovenske narave, tudi o krasu, posebej še o Ljubljani.

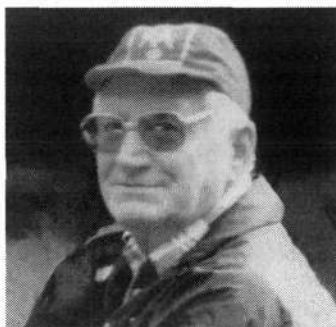
Že veteran se je običajno oglasil na rednih letnih občnih zborih Jamarske sekcije PD Železničar v Ljubljani in pozneje Jamarskega kluba Železničar in tako izkazal skrb za razvoj društva, ki ga je tudi on pomagal ustanavljati. Najino zadnje srečanje je bilo na proslavi 40-letnice tega društva, kjer so bili pokazani lepi rezultati, tako da sva lahko bila oba zadovoljna s tem, kar je zraslo iz semena, ki sva ga nekdaj sejala.

Vedno sem se veselil srečanja z Janezom. Vedno je bil v novem zagonu: če se ni ukvarjal z rodovnikom, kjer je odkrival korenine v 16. stoletju, pa se je sedaj s hišo ali pa se je veselil uspehov sina ali hčere, ki sta uspešno premagovala mladostne težave. S tem je dajal zgled še drugim, ki smo včasih že naveličano obupavali.

Janez, pogrešali Te bomo!

Dušan Novak

In memoriam: Jože Gasparič

Vsaka smrt je bridka in boleča, predvsem za sorodnike, prijatelje in znance pokojnika. Še zlasti pa prinese smrt veliko žalosti takrat, kadar umre nekdo, ki je bil vse življenje dober, pošten, prijazen in vedno pripravljen komurkoli pomagati. Takšen je bil tudi naš **Jože Gasparič**. Nič čudnega, da so ga na njegovo zadnjo pot na ljubljanskih Žalah 16. septembra 1996 pospremili v velikem številu njegovi prijatelji in znanci, predvsem iz vrst planincev in grafikov.

Jože Gasparič je privekal na svet 24. februarja 1920 kot Mariborčan. V mladih letih se je posvetil grafični umetnosti in je kot črkostavec dosegel vrhunsko znanje. Najprej je delal v Mariboru, nato ga je življenjska pot zanesla v Ljubljano, kjer se je zaposlil v Triglavski tiskarni kot korektor in lektor. Nato je bil nekaj let učitelj na srednji grafični šoli v Ljubljani, svojo poklicno kariero pa je zaključil kot tehnolog v Delu.

Če je črna umetnost privlačila Jožeta v poklicu, pa mu je v prostem času največ pomenilo planinstvo in sploh stik z lepo naravo. Že pred četrto stoletja (1971) je bil Jože med pobudniki in tudi ustanovitelji Planinskega društva Delo, v katerem je postal nekakšen »spiritus agens«. Na predsedniško mesto tega društva je bil izvoljen leta 1983 kot četrti predsednik zapovrstjo. V letu 1978 je opravil izpit za planinskega vodnika, kot pohodnik pa je več kot desetkrat sodeloval na dolgih transverzalah in pohodih prek naših gora (Pohorje, Porezen, Stol, Snežnik, Blegoš itd.). Med drugim je Jože organiziral tudi številne izlete in ture po domovini in v tujini — v Italijo,

Švico, Avstrijo itd. Na našem očaku Triglavu je Jože stal nič manj kot 40-krat, povzpel pa se je tudi na najvišji vrh Evrope — na 4807 metrov visoki Mont Blanc.

Z izjemno ljubeznijo se je posvečal tudi vzgoji mladega rodu in kot predavatelj ter mentor sodeloval na številnih planinskih šolah, ki jih je organiziralo PD Delo. Zelo si je prizadeval, da bi čim tesneje povezal grafike v planinskih društvih in drugih organizacijah v nekdanji SFRJ, vendar mu ta zamisel ni v celoti uspela. V obdobju 1970—83 in leta 1989 je v nekdanjem ČGP Delo urejal tudi planinski bilten. Za široko in prizadevno dejavnost v planinski organizaciji je bil Jože Gasparič večkrat odlikovan; med drugim je prejel zlati znak in tudi plaketo Planinske zveze Slovenije, pa tudi PZ Hrvaške in PZ Jugoslavije.

Zadnja leta se je Jože tvorno vključeval v organizacijo Delovih upokojencev, več let je bil podpredsednik Kluba upokojencev Dela in je pogosto pomagal z dragocenimi nasveti in izkušnjami pri organizaciji izletov. Še tik pred prezgodnjo smrtjo je pripravjal program za celodnevni izlet v Prekmurje, žal pa mu je prezgodnja smrt preprečila udeležbo na tem izletu.

Čeprav Jožeta Gaspariča ni več med nami, ga bomo za vedno ohranili v najlepšem spominu kot plemenitega človeka in tudi navdušenega planinca.

Igor Prešern

40. rojstni dan MK PZS

Aprila je minilo 40 let od skupščine PZS na Šmarjetni gori, kjer je bil sprejet sklep o ustanovitvi Komisije za mladinska vprašanja in o ustanavljanju mladinskih odsekov pri planinskih društvih. Ob tem pomembnem dogodku je **Nataša Koselj**, dipl. arhitekta, na predlog Mladinske komisije zrisala jubilejni znak, ki se pojavlja povsod, kjer smo prisotni mladi člani in članice gorniške organizacije.

Z znakom mladi sporočamo, da želimo vedno više — v znanju, dosežkih in doživetjih. Vez med Zemljo in Soncem, ki sta jo stakala že Jonatan Livingston Galeb in Mali princ, skušamo utrjevati pri vzponih